

=====

ŠKOLA NARUBY aneb POHLED Z DRUHÉ STRANY

=====

Část 7. - Praktické krotitelství (poprvé)

=====

(Technická poznámka: Že si tady necucám historky z palce je vidět z diskusních příspěvků, kde se neplánovaně ozvali moji někdejší svěřenci, některé přetisknu do dalších pokračování a do tištěné podoby těchto povídaní. Nikdy bych neřekl, že mne moje vlastní zapomenuté průpovědky a poznámky rozesmějí po mnoha letech, protože přežily v paměti mých studentů.)

=====

Evergreenem nářků dříve narozených generací je chování postpubertálních adolescentů. Situace se opravdu zhoršuje, ale není to vina té mládeže, ale nesmyslů, které se v dnešní superkorektní době prosazují. Výsledek je pochopitelně takový, jaký je, ale nesmí se to říkat nahlas, demokracii už dávno nemáme. Lidská mláďata se totiž chovají skoro stejně jako štěňata, koťata nebo lvíčata. Prostě zkoušejí, co si vůči světu, lidem a okolí mohou dovolit. Malá lvíčata klidně beztréstně koušou starého lva do ocasu, jakmile ale trochu povyroستou, dostanou tlapou ránu, až se odkulí. „A vo tom to je“, jak praví klasická hláška. Prostě se musí nastavit mantinely a ty tvrdě hájit. Ale nebazírovat na blbostech.

Krátce po mém nástupu do školy jsem (pro nedostatek kantorů proti předpisům zcela sám) dostal na starost více než dvacet žáků z několika tříd a oborů jako pedagogický doprovod na týdenní brigádu do jedné fabriky u Chlumce, zpracovávající ovoce a zeleninu. Bydleli jsme v dřevěné ubytovně a já je měl „na hlídání“ v mimopracovní době, v pracovní době si je řídili a hlídali mistři ve fabrice. Dřevěná ubytovna a kouření, to je hodně divoká kombinace. Hned první večer po směně jsem je svolal do společenské místnosti a dal jim k vyplnění provizorní dotazník, v němž měli odpovědět na následující otázky:

1. Jsem kuřák / nekuřák (Nekuřáci už dál vyplňovat nemuseli, neměli co)
2. Na kouření jsem závislý a nemohu bez něj být - ano/ne
3. Rodiče o mém kouření vědí/nevědí (kdo uvedl, že rodiče nevědí, nemusel dál nic vyplňovat)
4. Rodiče s mým kouřením souhlasí/nesouhlasí

Kroutili se jako posolené žížaly, moc se jim (kuřákům) do toho nechtělo. Slíbil jsem jim, že pokud odpovědí pravdivě, před rodiči je neshodím. Dopadlo to prakticky podle očekávání. Žádný kuřák nepřiznal, že je závislý, a já tedy s klidným srdcem vyhlásil absolutní zákaz kouření po dobu trvání té brigády. Za porušení zákazu jsem jim slíbil až vyhazov ze školy (bylo to ještě za „bolševika“, financování školy se neodvíjelo od jednotlivých žáků a porušení bezpečnostních předpisů se ostatně všude ve fabrikách trestalo tak jako tak hodně přísně). Jenom to zašumělo, alespoň navenek se s tím smířili. Jenže jeden mládenec měl posunutou směnu a přišel později. A oni ho navedli, aby napsal, že je závislý, rodiče to vědí a souhlasí s tím. Tak to udělal. Načež já vyhlásil, že to respektuji a že tedy smí kouřit u křovin, vzdálených asi 30 metrů od ubytovny. Mladík se hrdě nafoukl, spolužáci mu záviděli, a on chodil ke křoviskům okázale vykuřovat.

Střih: o několik týdnů později. Do školy přišla jeho matka i se synkem něco neutrálního projednávat, já náhodou držel na chodbě dozor, a maminka se mě zeptala, jak se dostane do kanceláře. Tak jsem jí to vysvětlil a současně jsem se jí zeptal, je-li pravda, že ví, že synek kouří, je na kouření závislý a že udává, že rodiče to vědí a s kouřením souhlasí. Maminka se nevěřičně narovkala, co to je za nesmysl, u nich doma nikdo nekouří, tak jsem ji informoval, že to mám od synka písemně potvrzeno. Okamžitě mu tam na schodišti vypálila několik drsných pohlavků, ale pak to nervově neunesla a rozplakala se. Jeho spolužáci se pak na mne sesypali, že jsem jim slíbil, že je před rodiči neshodím. To jsem odmítl, protože jsem skutečně nikoho z těch, co napsali, že to rodiče nevědí, neshodil, tady ovšem jsem vycházel z toho, že odpovědi mladíka jsou pravdivé. Že lhal, je jenom jeho problém. Tak rychle uznali, že je to pravda a už si napořád pamatovali, že mne mají raději respektovat a hlavně nelhat. (Jak jsem na té brigádě zatočil s alkoholem, o tom bude řeč někdy příště)

=====

*) Stalo se kdysi, že si mládenec učeň dovoloval nadmíru nepravostí ke spolužačkám. Stěžovaly si kolegovi, již staršímu pánovi, kdysi mistrovi-praktikovi. Ten si vzal milého mládence na chodbu, kde jsem právě přecházel, a provinilci s krátkým mravoučným komentářem ubalil pořádnou facku. Kluk jen zamžikal očima, vrhl ukřivděný pohled na mne a já mu povídám: „Co je, to se občas stane, že někdo upadne na schodech“. To prosím není příklad bezuzdého násilí zlých učitelů na ubohých žácích, ještě jsem nedodal pointu. A ta je:

Druhý den přišel kluk do školy s polyetylénovou taškou za oním starším kolegou do kabinetu, vytáhl z tašky staženého králíka a povídá: „Pane učiteli, já pěstuju králíky, tady jsem Vám jednoho přinesl a prosím Vás, ať se to o tom s těmi holkami nedozvědí moje rodiče“.

Poučení: Škoda rány, která padne vedle (ale opatrně s tím).

=====

*) Stalo se kdysi, že si mládenec učeň dovoloval nadmíru nepravostí ke spolužačkám. Dívky si přišly ke mně stěžovat. Zavolal jsem si dotyčného do kabinetu a (pozor, žádná facka!) povídám mu: „Tak mladý pane, račte si vybrat. Trestní oznámení pro omezování osobní svobody, protože už jste starší 15 let. Nebo oznámení otcům oněch dívek a upozorňuji Vás, že jeden z nich je docela chlapík od rány – „tirák“, jistě nemusím pokračovat ...“

Mládenec začal cosi blábolit a já dodal: „Nebo je tu ještě možnost, koupit kytku a těm děvčatům se omluvit. Odchod!“

Druhý den ráno se holky hned o první přestávce přihnaly, oči navrch hlavy: „Pane inženýre, pane inženýre, na všechno zapomeňte, on nám dneska přinesl bonboniéru“, a hned mi z ní nabídly.

No řekněte, odmítli byste?

=====

*) Kluci z mé třídy se jednoho dne jako obvykle na chodbě poštuchovali přímo před kanceláří zástupce ředitele. Nejednalo se přímo o rvačku, to by zástupce asi „vystartoval“. Při tom poštuchování shodili pěnový hasicí přístroj, ten podle zákona schválnosti padl na nárazník, měl nějaké špatné těsnění u rukojeti či co, a začal chrlit pěnu po chodbě a schodišti. To byl „bordel“ jak v pohádce „Hrnečku, vař!“

Kluci však byli frajeři a věděli, že zatloukat průšvihy je nejhorší varianta. Namířili si to rovnou do ředitelny. „Soudruhu řediteli, my udělali průšvih,....“ a bez mučení mu všechno přiznali.

I ředitel byl frajer (nebyla to feminizovaná škola): „Kluci, že jste se přiznali, tak to svedeme na školníka, že to měl mít pořádně připevněné. Tady jsou peníze a dojděte mi za trest do samošky pro svačinu“.

A školník? To byl také frajer: „Ona tomu hasičáku stejně docházela životnost, tak ho aspoň dáme znovu naplnit.“

Školu jsme čistili od pěny skoro dvě hodiny a smrděla ještě tři dny.

=====

O krotitelství si budeme ještě povídat zase někdy příště.

Některé diskusní příspěvky:

Libuše Vinšová

Opět jsem si jen řekla ....a vzpomínky nám zůstanou, těším se na další pokračování 🙌